

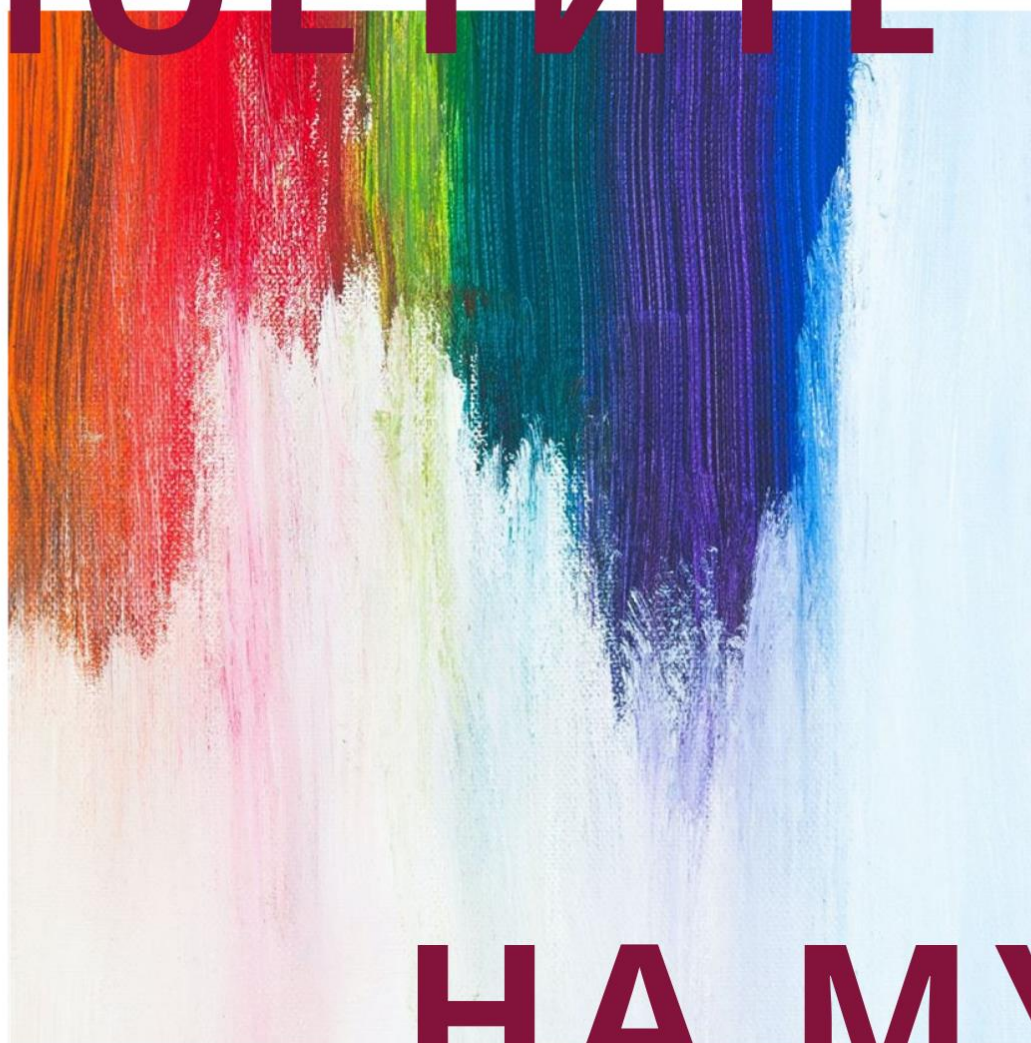

МЕДИЦИНСКИ УНИВЕРСИТЕТ – ПЛОВДИВ

MEDICAL UNIVERSITY – PLOVDIV

www.mu-plovdiv.bg

ПОЕТИТЕ

НА МУ

СТИХОСБИРКА

ПЛОВДИВ

2021

Анна-Мария Перули
Снежи Петрова
Ваня Петкова
Берна Сюлейман
Антония Янкова
Ани Каравасилева

Факултет по
обществено здраве,
Катедра „Акушерски грижи“,
III курс

Да си акушерка, е твоя мисия!

Името ти е акушерка!
И ти ще си вечна, знай!
Ти носиш радостта, уюта,
топлината в своите ръце.
Мисията ти е да даряваш майката с дете!

Ще бъдеш облечена в бяло като ангел.
И с ангелски ръце ще посрещнеш една чиста душа,
чакаща да бъде обгрижвана от твоята нежност.
Бъди опора в раждането - най-важният момент в живота на една жена.

Всеки ден в стройнички редици подредени
като войници на параден ред,
ще нижеш анамнезите в тефтера си,
задължени да дават верен,
точен отчет.

Акушерка си ти!
И това ти стига!
Оставаш вечна ти - незаменима.
Природата за теб отреди
да твориш и да даряваш живот
с ласка и любов!

Ана-Мария
Георгиева

Факултет по
дентална медицина,
I курс

Връх, море и книга

Любовта е висок връх
и аз като алпинист
се опитвам да го покоря.

Любовта е бурно море
и аз като моряк
се опитвам да го преплувам.

Любовта е специална книга –
вижда се отвън едно,
а се крие друго вътре.

Жълто и червено

Есенно ми е –
топъл чай
с дъх на канела.

Есенно ми е –
огнен рай,
сенчеста капела.

Есенно ми е –
топло и студено
редуват се.

Есенно ми е –
жълто и червено
преплитат се.

Чук и наковалня

/Нагледен пример на Третия закон на Нютон/

Чук и наковалня –
винаги в конфликт.
Борба без пауза –
следват те инстинкт.

Чукът нанася
удар след удар.
Наковалнята ги понася
с поглед бодър.

Тя не отвърща,
а просто стои.
Тя другата страна обръща
и болката в себе си таи.

Борба без пауза –
следват те инстинкт.
Чук и наковалня –
винаги в конфликт.

Арина
Христова

Факултет по
дентална медицина,
I курс

Време

Ако можех времето да запечатам в(ъв) бутилка
или пък да спра часовниковите стрелки,
щях да те накарам да се усмихваш вечно
и времето да спре за теб и моите очи.

Да сме щастливи ний сега
и нека живеем за мига,
а след някой друг час или година –
споменът за времето не си отива.

Малко по-големи и малко помъдрели,
за миналото да се сещаме с любов,
защото времето не чака никой,
който за безвремие не е готов.

И ето там някъде за някого
времето готово е да спре,
щом сърцата две се любят –
повярвай, времето ще спре.

Стъклото, счупено на хиляди парченца,
олицетворява моята душа.
Успява в твоята душа да вникне,
да остави то следа.
Нека то да те пореже,
както ти направи с моята душа.
Нека кървавите дири вечно те следят
и някой ден до мен те пак те отведат.

22:30

Късна вечер е,
прибирам се сама,
но в града живот кипи,
не се усеща самота.

Светлините на уличните лампи
отразяват се в чуждите очи
И личи си кой е тъжен,
и кому какво тежи.

Всеки чувствата с маска
се опитва да прикрие.
Но що е на сърце,
не може да се скрие.

Уж градът голям
и в него уж живот кипи,
а накрая всеки се прибира сам,
без надежди, без мечти...

Георги
Буров

Медицински
факултет,
III курс

Хайку за всеки курс от медицината

1ви

Нов старт, заменяш
ученическа униформа
с бяла манта

2ри

Осъзнаваш, че в
никой атлас не пише
що значи лекар

3ти

Стетоскоп слагаш,
но повече ти трябва
сърце да чуеш

4ти

Медицината
не е спринт, а всъщност е
дълъг маратон

5ти

Клиниката е
учител, който цял живот
те моделира

6ти

Пътят, чертан и
планиран, има нужда от
интуицията ти

Гергана
Караджова

Факултет по
дентална медицина,
V курс

Не ме топли с лъжливи обещания
в тях се губиш все едно в море,
аз имам неизказано желание,
което вярвах, че ще разбереш.
Не уча по учебник верността си,
нито пък достойна как да съм.
Аз имам себе си
и в себе си дълга си
да бъда простичко – жена!
А ти си тук, когато е студено,
палтото си да подадеш.
Предложиш ли ми топло рамо
и аз ще дам на моето да се опреш.
А стане ли ми твърде тежко,
товара ми за миг подръж.
Желание си имам най – човешко
да бъдеш повече от мене мъж.

Часовник

Часовникът тик-така,
бърза и не спи,
шеметно брои
секунди, даже дни,
но никога не чака!
Неуморен съдник наш
окачен е на стената,
един работник с дълъг стаж
на сигурна заплата.
Стрелките му не остаряват
и като войници на парад,
равномерно крачки отброяват
и не връщат се назад.
Времето, така ще свърши,
за нас, за теб, за мен
часовете ще останат същи,
но изгубени в отминалия ден.
И отново в тая въртележка,
неуморно се въртим,
гледа ни часовникът с насмешка
и сякаш времето е дим.
Къде вървим?

Катерина
Михайлова

Медицински
факултет,
III курс

Интерференция

Аз усещам колко много в теб се крие.
Ти мълчиш си, но очите ти говорят.
С поглед жадно ром от устните ти пия.
Веднъж те нямах, че да искам да повторя.

Далеч съм повече, отколкото си мислиш
и бавно губиш ме без да си ме хванал.
Ще успееш ли преди да си размисля
да използваш предадена покана.

Трудно е, защото тъй е сладко
и сладко е, защото е горчиво.
Веднъж е - толкова е рядко,
деликатно плашещо чупливо.

Говори ми, говори ми в изкуство.
Не съм менада, аз съм музата Ерато.
Не понасям празно словоблудство.
На сърце ми е единствено легато.

Мислите ни май са кохерентни.
Сънищата тихо заобикалят.
Със страстта ни - съкровено иманентна,
илюзиите не ще да ни пожат.

Живея

Караш ме да чувствам грешно да те искам.
Караш ме да тръгна, просто да забравя.
Страхуваш ли се да поемеш риска?
Страхът и най-красивото отравя.

Виждам как ме гледаш тайно.
Правиш се, че вече няма нищо,
че всичко е било случайно,
че магията ни идва свише.

Искаш ли да знаеш как се чувствам?
Какво ли мисля си като говорим?
Помня ли онези наш'те блудства?
Искаш или не ще отговоря.

Кой ще разбере е твърде сложно
да отгатнем точно като тези думи,
като формула в науката приложна,
да се търсиш без да си изгубен.

Знаеш, че нещата са комплексни.
Умът обаче е Вселена.
"Далеч от чувствата рефлексни!"
И ние ли ще сме изпепелени?

Повярвах в повече, отколкото се вижда
и слях се с всичкото, което съществува.
Родена съм митовете да съзиждам.
Аз живея. Продължавай да сънуваш.

Последната България

Хората ги няма,
вярата е тука.
Двама-трима заблудени
лутат се наслука.

Последната църква,
последният гроб,
последната спирка
на някой ксенофоб.

Последният спомен,
последният рай,
последна частица
от родния край.

Безкрайно поле.
Цари тишина.
Всяка прашинка
крещи: "Свобода!"

Камък, дърво,
една шепа кал.
Защо да бъдеш роб,
щом можеш да си крал?

Тревите растат,
тайната крият.
Камъкът е вечен,
но гредите гният.

Времето яде -
гладно не стои.
Залък по залък
изчезват следи.

Минало ясно
днеска се губи -
с пинсета безмилостно
годините скубят.

Пещта - в неизвестност,
огън не гори.
Нещо миризливо
слабо дими.

Мир преди мира,
рай преди рая,
живот след живота,
край преди края.

От камък под камък,
от пръст във пръстта.
Миг на проблясък
във вечна тъма.

Замръзнало време,
латентен живот.
Безпътен кораб
без мачта, без грот.

Бледни сенки -
пладне почти:
жулят лъчите,
въздухът трепти.

Няма камбана
глухо кънти -
един удар още
в гърди да тупти.

Песен далечна.
Усмивка на хлапак.
За танц последен
се грабнаха пак -

скитащи вечно,
останали тук -
в отдавнашен спомен
на младия внук.

Кристина
Генчева

Факултет по
дентална медицина,
I курс

Героите носят бели престилки

Още от дете мечтая
на човешките животи с добро да влияя.
Така своя избор лесно направих
И пред трудностите гордо се изправих.

Кандидатстудентските изпити бяха първата стъпка,
а всичко останало в университета- непрестанна тръпка.
В залите по Анатомия витае ароматът на формалин,
моята душа се превръща в източник на адреналин.

Зъби от сапун, звучи интересно,
в началото обаче никак не беше лесно.
Целта ми е да създавам красиви усмивки,
но дотогава трябва да направя много гипсови отливки.

Белота и изящество,
докъдето погледът ти побира.
Сърцето ти не спира благодат да събира
и да остане тук избира.

Въпреки безсънните нощи и учебниците много,
на живота никак не гледаме строго.
Кофеинът сутрин има важно значение,
помогнал е на всяко медицинско поколение.

В бъдеще ще сме герои в бели одежди,
на много хора - съкровени надежди.
Живот посветен на другите,
а за усмивките им са твои заслугите.

Изкуството и медицината красиво се съчетават
и пътя на хуманността за нас очертават.
Всичко, което сега ни носи серотонин
превръща бъдещето ни в допамин.

Вярата в доброто крепи ни в трудните моменти,
защото лекарят не е лекар само по документи.
Да си лекар е призвание недостижимо,
без което цялото ни съществуване щеше да е немислимо.

Петя
Петкова

Медицински
факултет,
I курс

Там

Заведи ме там, в отминалите дни,
там където никога не съм живяла.
Заведи ме в миналото и ми покажи
как да стана като никога аз цяла.

Заведи ме някъде далеч назад,
някъде при музиката забранена,
някъде на пълен, оживен от глъч площад,
нека съм красива, дива, неопитомена.

Заведи ме някъде на забранено място,
някъде при хора не от нащо време -
хора, за които днес не ни е ясно,
щастиято на които мислим, че е бreme.

Заведи ме да изпием чаша вино,
там където свещите са палили с кибрит.
Нека да отидем на театър,
въпреки че вече смятат го за мит.

Гледай ме със плам в очите на актьор,
изиграваш и последната си роля,
с теб ще почва и ще свършва моя кръгзор,
а душата ми пред теб ще бъде гола.

Станимир
Халаджов

Фармацевтичен
факултет,
IV курс

Напред вървах, назад те търсих,
по тъмните алеи на нощта,
изгубен бях и пак не знаех,
какво пред теб ще изрека.
Вървах напред, посоката бе ясна,
дали Луната виждах аз,
обкращвах пътеката си необятна
и търсех тебе във захлас.
Защо ли можех да те видя,
затворя ли за миг очи,
но не можех да те видя,
щом пред мен стоеше ти?
Нима преграда бях направил,
между нас, тъй плахо да стои
и щом опитвах се да я съборя,
веднага спираше ме ти.
Защо ли мислих толкоз аз,
преди да се обадя,
като думите извираха сами,
но спираха се те на прага
и ми казваха: "Мълчи!"
Напред вървах, стоях с надежда
и търсех твоите очи,
на тях сега ще кажа всичко,
а Луната ще мълчи...

Стефани
Хаджиминчева

Факултет по
дентална медицина,
III курс

Той.

Ж³

Целуваш ме бавно.
Настръхвам.
Непознато чувство.
Любов.

Прегръдка.
Страстна.
Любима.
Ти.
Мой живот.

Зелени очи.
Топлина.
Бавно изгарят ме.
Боли.

Искам.
Още и още от теб.

Докосваш ме.
Нежно.
Красиво.
Идва спокойна нощта.

Аз съм полужива.
Запълвам твойта
празнота.
Ти се радваш откровено.
Открадна. Моята душа.

СТОЯН
ИВАНОВ

Медицински
факултет,
II курс

Ние

Пролог:

Днес пътувах с автобус. Не бе никак далечна дестинация. Шумът никак не ми пречеше. Загадъчни силуети бродеха като призраци из студените зимни улици. Замислих се за това, колко хора преминават в живота ми и открих колко типа има всъщност на този свят.

Има хора стъкла - кажеш нещо, понечиш да обясниш, а те се чупят на хиляди парченца. После ходи да ги събереш- счупеното огледало винаги показва крив образ.

Им хора-ъгли. Те изглеждат весели, а дълбоко в себе си са тъжни. Тъгата им е от тази незабележимата, от която ти идва да се изправиш с високо вдигнати ръце в ъгъла на самотната стая и тихичко да плачеш. Съзрите да се леят като лек пролетен дъждец, а сърцето да хлипа силно и само те да могат да го чуят.

Има хора сенки - чувстват се излишни. Тях често ги пренебрегваме- не им обръщаме внимание, а те са истински, там са и блестят по своя начин.

Има хора звезди - те са такива, защото звездите са високо и виждат всичко.

Има хора мелодия - гаят сетивата само с присъствието си, но бързо отминават. Те имат само един ритъм, а човешката душа е концерт - не просто симфония.

Но има и хора-души. Те говорят сякаш чувстват. С такива хора ми се говори напоследък. От калта те вдигат, поизтупват те и те правят Човек. На тях можеш да споделиш, че си болен, че майка ти е починала, че си сам или, че нямаш пукнат грош. Те ще те разберат и ще ти помогнат. Те са истинските Човеци.

И все пак днес пътувах - не бе никак далечна дестинация. Нито времето на вълн ми пречеше, нито шумът, защото знаех, че времето вътре в мен е много по-студено от това, което пронизваше епитела на кожата. Да, времето вътре в мен... вътре във вас...

Когато се прибра, той застана до прозореца и се взираше навън. Сива, тягостна мъгла бе обгърнала града. Той запали цигара и продължи да се взира. Едва доловими светлилки блещукаха в непрогледната тъма.

Започна да вали. Колите препускаха по калдъръмените улици и разбиваха току-що образувалите се локви. Водата трепваше за миг и се връщаше на своето място.

Така бе и с хората. Те гастролираха из живота му и в крайна сметка всеки се връщаше на своето място.

Тежка нощ бе. От онези, от които ти идва да плачеш, а дъждът да прикрива сълзите ти. Той се сепна от падналата цигарена пепел. Стана, изтръска се и отново се върна.

Дълго наблюдаваше града. Това черно, сякаш прокълнато кътче. Мислеше за хората, които си тръгнаха. Ядоса се. Тази ужасна човешка черта - мисълта за безвъзвратно изгубеното, но и това, което беше пред него, бе толкова далече.

Беше късно. Улиците бяха пусти. От време на време се стрелкаше по някоя кола. Вятърът помръдваше клоните на близките дървета, които като удавници се бореха за глътка въздух из морето от гъста мъгла.

Така беше и с хората. Те се бореха за Нищото и, в крайна сметка, всеки се връщаше на своето място.

Той стана и си сипа чаша коняк. Докато отпиваше, запали нова цигара и усети дим, който се прокрадваше в него. С алкохола и цигарите, сякаш се опитваше да прикрие своята самота. Напоследък не му липсваха моментите на откровение със самия него. Тези моменти бяха така мъчителни. Болката се разпростираше като чума над полята на неговото съзнание. Въпреки това, той обичаше тези моменти. Напомняха му, че все още е жив, макар и често да го забравяше. С болката се раждаше и истината. Унесен, той отпиваше глътка след глътка, пушеше цигара, след цигара. Размишляваше, спомняше си и отново повтаряше този цикъл.

Навън бе студено. Той обичаше зимата, обичаше снега. Бялата пелена, сякаш опитваше да изтрие срама и порока на този град. Изведнъж дъждът премина в сняг. Той наблюдаваше снежинките с интерес. Всяка се раждаше уникална, различна, живееше кратко и накрая се разбиваше със страшна сила в калта. Така беше и с хората. Те идваха, съществуваха и в крайна сметка всеки се връщаше на своето място-далеч във Вечността..."

ПОСВЕТЕНИ НА
ХУМАННОСТТА